

Бранислава Божиновић – жена која је доказала да је српски језик најстарији на свету

29. јануара 2018.

Бранислава Божиновић је једна грандиозна и величанствена жена, прави Српски Посвећеник, која је проучавајући санскритски језик дошла до спознаје, да је наш српски језик најсроднији древном санскритском језику

„Ако желиш да уништиш неки народ – уништи му историју!“

Српска званична „научна“ јавност више од једног века делује „килаво“, без воље и начина да се ухвати у коштац са **исфабрикованом историјом Срба којој је циљ да заташка и уништи српски идентитет и да Срби вечито буду тиква без корена, сагласно лажној и фалсификованој историји по којој су Срби хорда дивљака која се од некуд доселила на Балкан у VII веку (662 год.) и почела све живо да убија и отима земљу народима који су ту живели. Врхунац тог културно-духовног геноцида кривотворењем српске историје достигнут је данас.**

На 35. заседању Комитета Унеска у Паризу, Француска је, дрско и уз застрашујуће притиске, покушала да српске манастире, цркве, сву српску културну и другу заоставштину на Косову и Метохији преименује у „косовско наслеђе“.

Србе је то шокирало...

Само наивне Србе може ово да шокира, не оне отрешњене, јер, забога, „Французи су наши доказани савезници“, „пријатељи“.

Душебрижници „теорије завера“ који бдију над „глобалним селом“ да поремете сваки покушај Срба да открију своје истинско порекло које задире у дубоку прошлост, излизано механички говоре: „људи немају шта да једу, а ти пишеш о тамо некој небитној пра-историји“.

Ако је небитна та дубље прошлија историја, зашто се фалсификује и ова најновија? И то се ради на један простачки дрзак начин! Од стране „наших пријатеља“. Наравно да је историја битна, јер она показује континуитет постојања једног народа и то на свим нивоима: егзистенцијалном, економском, културном, научном, духовном, идентитетном... и ако је кривотвориш путем званичне „истините“ историје, можеш потпуно променити слику једног народа, тако да једну културну, слободарску и цивилизовану нацију, можеш претворити у хорду дивљака, неписмених примитивних кољача, а истинске хорде дивљака да претвориш у „цивилизоване културне“ народе, будући да се политика базира на историји (тзв. „званичној историји“) коју политичари користе да би нешто „непобитно доказали и приказали“.

Ово је само један пример, за сада покушаја кривотворења историје, и то од наших „доказаних пријатеља“, „савезника“, а има их мноштво сличних који су и ушли у садашње уџбенике историје!

Бранислава Божиновић је једна грандиозна и величанствена жена, прави Српски Посвећеник, која је проучавајући санскритски језик дошла до спознаје, да је наш српски језик најсроднији древном санскритском језику, а та сродност се огледа у изузетно великом броју речи, како на лексичком, тако и на граматичком нивоу, што све задире до најранијег **Ведског нивоа, на нивоу РГ-Веда, а то је период од пре 4000 година!**

Бранислава је била прави ерудита, по образовању је била **лингвиста и инжењер машинства, смер аеродинамике.** Била је авио инжењер и то не обичан, већ надарен, креативан и стручан инжењер, јер да није тако, не би се за њу отимале велике компаније попут **Мерцедес Бенца.** **Бранислава је те понуде увек одбијала, оставши верна Саобраћајном институту у Београду, све до одласка у пензију.**

По одласку у пензију, до своје смрти, живела је у зајечарском селу Вражогрнац.

Из Браниславине биографије види се да је у њој љубав према санскриту усадио њен отац, Светислав Божиновић, рођен 1906. у Врбици код Зајечара, аутор збирки приповедака „Одбачени људи“ и „На шумским стазама“, професор зајечарске гимназије, а накнадно се њена љубав према санскриту распламсала читањем књига познатог хрватског санскритолога Чедомира Вељачића,

након чега одлази у Индију да изучава санскрит у светом индијском граду Бенаресу. Након повратка у Београд, наставила је изучавање санскрита код професора Радмила К. Стојановића.

Врхунац њеног истраживања је „Речник сродних српских и санскритских речи“, у три тома, објављен у издавачкој кући „Пешић и синови“ 2000. године.

Овим делом Бранислава је непобитно доказала не сличност, већ готово идентичност српског и санскритског језика. А пошто се верује да је санскрит прајезик, из кога су настали сви светски језици, онда је више него јасно колики је значај рада Браниславе Божиновић за српски културни идентитет, културу, науку, духовност! Пре свега, утрла је пут повратку српског народа самоме себи, својим коренима, пра коренима, до извора самог нашег бића, да се у пуној самосвесности учврстимо у њему, да се укоренимо у његовом језгру и више никад не скренемо странпутицом, јер колико је то погубно за нас, то показује управо данашњи тренутак, кад нас разбијају и уништавају много жешће него у ранијим деценијама.

Бранислава Божиновић; фото: Јутјуб принскрин

Овако је говорила Бранислава:

„У свакој егзистенцијалној кризи и поготово оваквој у каквој се нашао српски народ, из бројних разлога и особито ради подршке идентитету, актуализују се трагања за коренима. Према мојој обавештености и оцени она се врше на два неприкладна начина. Првим се пребира по адвентивним коренима, по онима који су избили пошто је српски народ преведен у хришћанство и добио азбуку, ушавши тиме у историју; дубље од тога његово стабло се калемим на византијски и чак на семитски корен. Други начин је неопростиво романтичан, препознавање фонетских сличности између имена неких географских локалитета, пошавши од Ганга па наовамо, са српским речима, изводећи из овога произвољне закључке о старости и кретању Срба.

Српство има српски језик, а ако је биће језик, како то песници и лингвисти кажу и ако је он најближи рођак санскрту, онда се дубина српских корена мора мерити језиком. **Само санскрт може бити еталон, а Рг-веда циљ трагања за најдубљим српским коренима.** Моја истраживања показују да се сродност два језика очитује на том најдубљем, доступном слоју.“

„То је драма наше интелигенције! Она боље зна туђе, него свој народ! Па га онда, калемити му национализам, национализам западне Европе 19-ога века, па смо сада испали националисти. Па му калемити комунизам, па се ни тај пелцер није добро примио. Много боље у градовима, много мање **на селу. Јер је ту прави српски народ.**

Па ћемо му сад калемити либералну демократију, и сви ти калемари су дубоко уверени да је важно само донети пелцер. А где је, на шта се калемим тај пелцер? Оће ли он родити оволике воћке (рукама показује да мисли на велике воћке) или неке кврге?

Па ћемо констатовати кроз 50 година, да смо и ту нешто промашили. То је због корена. Питам се... где смо били пре тога?“

„Реч две о турцизмима. Ово варварско племе упало је у Индију готово три века пре Косовске битке, где се сусрело са цивилизацијом на врхунцу и обогатило језик позајмицама из санскрта и од њега насталих живих језика. Већина речи које Вук Караџић и лингвисти после њега називају турцизмима, заправо су турске позајмице из Индије. За овај увод нека као аргументи **послуже: кабадахија, диван, ат.**

Већина српских речи везаних за религију као што су: црква, кандило, олтар, пост, бог, вишњи и многе друге, налазе се у санскрту заједно са националним обележјима: свилен јелек, антерија, опанак. Мислим да је дошло крајње време да се ово зна!

Не знати то, а усуђивати се на расечање српског бића ради олаког доношења закључака по којима он јесте оно што није и није оно што јесте, значи нехатно се и безобзирно односити и према своме народу и према самој себи."

Шта нам је чинити?

Суштина изучавања српског језика, паралелно са санскритским и његове сродности са српским, лежи у пописивању заборављених речи из српског језика које су још живе у народу настањеног у селима, али их нема у српском речницима.

Нажалост, код нас постоје тимови људи који годинама константно раде да избришу сваки истинити идентитетни историјски траг о Србима, о њиховом језику. На срећу, Срби су имали Браниславу да брани славу језика српског. Иако је **умрла 2004**. Бранислава Божиновић је по свом величанственом делу, у срцу српског народа присутна, бесмртна и вечна!

Њено дело биће везивно ткиво садашњим и будућим истраживачима на путу повратка српског народа самој себи, својим правим истинским коренима и идентитету!

Није нам као народу лак пут повратка својим пра изворним коренима и идентитету, али треба га започети, препородити се идентитетно путем раскривања наше лажне историје, осветљавањем праве, изучавању нашег језика, упоређивајући га са санскритским, онако како је тај пут зацртала наша Бранислава! А кад неко то крене да ради као она, целим својим бићем и знањем, стекне се увид да је српски (са доста заборављених речи и појмова, без туђица, са речима којих нема у речницима, али су живе у народу) и санскритски језик, један те исти језик, што је у једном моменту и сама Бранислава рекла објашњавајући сродност српских и санскритских речи:

„Ма, нема... српски и санскрит, то бре исто... „

https://www.youtube.com/watch?v=TGJzP_ESYjl